

Fotografija je pošla dug put od dagerotipije (1839 - 1860) do digitalne fotografije. Anastas Jovanović je bio prvi srpski fotograf, koji je, zahvaljujući studijama, a potom i životu u jednom od svetskih centara toga doba - Beču, bio na glasu i kao jedan od prvih svetskih fotografa, kao takav zabeležen u svim enciklopedijama. Fotografija je jedan od najboljih načina čuvanja uspomena. Bilo da se čuvaju u albumima, ili u folderima, one su uvek zaustavljen trenutak prošlosti. Drag, neponovljiv i zato dragocen.

Dvadeset osmogodišnji Jovan Živanović iz Kragujevca nije još jedan fotograf koji je fotografiju izabrao za svoj životni poziv. Poput Jovanovića, ona je izabrala njega. Za sebe kaže da je fotograf i videograf, student fizike na PMF-u u Kragujevcu. Fotografijom se bavi osam, video produkcijom pet godina. Mlad, a već sa ozbiljnim stažom, pre svega u Gradskoj turističkoj organizaciji Grada Kragujevca, sa kojom godinama ima Ugovor o jednokratnom radu. Iz razloga što to što radi radi dobro godinama je prisutan na svim gradskim događajima, a internet stranice pune njegovih fotografija. S vremenom, njegov entuzijazam ne jenjava, još uvek se trudi iz petnih žila da izvrši svaki postavljen zadatak i to za desetku, i nada da će ova saradnja trajati još dugo.

Sebe smatra kreativcem, trudi se da zadrži svoj pravac, ostavi trag po svojoj meri. Klasična fotografija sa njegovim potpisom je isključivo rezultat dogovora, koji se trudi do kraja da ispušta, ali kada je u prilici da bira poslove, uvek bira nešto što može da isprovocira njegovu maštu, što mu omogućava da se do kraja izrazi i iskaže svoj talenat.

Fotografija mu je prva ljubav, video produkcija, trenutno je zastupljenija. Radi kratke video klipove, promo i korporativne filmove, uglavnom vezane za turizam. Mnogo putuje i trudi se da spoji lepo i korisno, posao sa uživanjem.

Jovan Živanović kaže da je sve zadovoljniji statusom slike, bilo fotografije ili one pokretne. Međutim, u svetu je to poprimilo ogromne razmere, pa ako nema fotografije ili videa da zabeleže svaku situaciju, prisutnost na nekom događaju, kao da se on nije ni desio. Ali, tek kada snimljen materijal osvane na društvenim mrežama, i kada se potvrdi njegova gledanost, tek onda je postignut i cilj. Po njegovom mišljenju, u Srbiji još uvek ne postoji dovoljna osvešćenost o potrebi da se, u zavisnosti od značaja i veličine događaja, obezbedi više fotografa, kamermana, i da što više materijala dođe do društvenih mreža, koje treba što više potencirati.

Kada je za to došlo vreme, Jovan Živanović nije uspeo da upiše Vojnu akademiju, a između fizike i matematike odabrao je ono prvo. Na samom kraju je osnovnih i planira da upiše master studije, jer dijalog između dve discipline, fizike i fotografije, za njega je inspirativan i još ne u potpunosti istražen.

Bez obzira na buduću diplomu, sebe ne vidi kao nastavnika fizike, ili sa mestom u kompaniji, već planira da nastavi bavljenje fotografijom i video produkcijom.

Za čuvenog američkog fotografa Ansela Adamsa, za fotografiju „nije dovoljno samo fotoaparat. Fotografisanje je po njemu proces koji prožima mnoge aspekte fotografa - sve slike koje su mu ikad prošle kroz glavu, sve knjige koje je pročitao, sva muzika koju je preslušao, sve ljude koje je voleo..."

Za Jovana Živanovića fotografija nije samo jedan klik, za dobru fotografiju je potrebno mnogo više od dobrog aparata: treba odabrati ugao posmatranja, fokus, kadar, kompoziciju, idealno svetlo, uhvatiti trenutak... i još dosta toga.

- Mogu za sebe da kažem da sam zadovoljan čovek jer radim ono što me u potpunosti ispunjava. Dok radim ne osećam nikakav napor, već naprotiv zadovoljstvo, i mislim da to i drugi osećaju, vide, i zato me angažuju. Drago mi je što se danas pravi razlika između talentovanih fotografa i onih koji to pokušavaju da budu. Drago mi je da sam u sredini koju volim i među ljudima koji cene moj rad - istakao je Jovan Živanović.

